

Sköna maj (välkommen)

Det här hände för flera år sen, men jag glömmer det inte. Och det är också ett tema här; minnet.

Det utspelar sig i slutet av april, för några år sen. Jag minns det som om det var påsk men inser att påsk infaller tidigare i april. Strunt samma, poängen är; att jag alltid förtvivlat velat gå med i en kör.

Ni vet, den svenska folkrörelsen som får tak att lyfta och där män alltid saknas.

Det var i slutet av april men det var den värsta snöstormen jag upplevt sedan 1998. Fullkomligt isande kallt. Blåstens sekundmetrar piskade kinderna som av en rotting, om nu sådana fortfarande finns. Det var en halv meter snö. Men nu hände det sig att kören skulle repa i stadens största kyrka.

Trodde jag, vill säga.

Den otroligt vänlige burmesiske färdtjänstchauffören vid namn Toto, knuffade – trots ett pressat schema – min rullstol tvärs igenom snövallarna ända upp till kyrkporten. Den var låst.

Totos burmesiska vänner på taxibolaget hette Lado, Kallo och Kollo. Varför jag minns namnen är för att jag alltid undrat varför just buddhister är så positiva, tjänstvilliga och – glada. Är det för att deras "lära" inte är av den aggressivt missionerande typen? Detta är en sann avvikelse från ämnet, men känns tyvärr aktuell i dessa dagar – kommentar överflödig.

Jag sms:ade förtvivlat körledaren. Jag hade fått fel uppgift. De höll till en liten bit bort men jag kunde icke be Toto använda mig som snöplog mera. Jag kom varken in eller tillbaka hem, så jag bad Toto köra mig till Stortorget, som var löjliga 25 meter bort.

All heder åt Toto, som förlorade mycket tid då han skulle

surra fast och av mig en gång till trots den minimala sträckan. Som tur var hade jag några ärenden på stan men Kristus vilken snöstorm! Jag försökte vanan trogen ta en cigg, men det var knappt det gick för blåsten och det blöta, handskarna var genomsura och värmdes föga. Rök bolmade ur mig cigg förutan. Det sved i kinderna och något underligt hände.

Känner ni till uttrycket "madeleinekaka doppad i lindblomsthé"? Det är hämtat från den ganska precis hundra år gamla *På spaning efter den tid som flytt*, ett tolv volymer långt ordbajsan och såklart alldeles oläsligt "mästerverk", som alla intellektuella wanna-bees åtminstone måste låtsas ha läst (jag läste volym ett – no more). Där intar **Marcel Proust** alter ego denna kaka på sida ett, och det för honom tillbaka till barndomen, för smaken får honom att intensivt erinra sig ett barndomsminne då han fått samma förtäring. Sen rullas det upp och vi lämnar det där.

Men uttrycket "det där var min madeleinekaka" har bitit sig fast i folkmedvetandet. Eller... tja, de som aspirerar på bildning.

Jag frös så inåt helsike om händerna att jag la de fuktiga handskarna i knät. Har ni varit med om att man liksom knyter nävarna, för dom till munnen och blåser varm andedräkt i dem, för att fingertopparna är som istappar? Det var min madeleinekaka. För jag kände en intensiv... "nostalgi", i brist på bättre uttryck. Jag kände starkt att jag inte gjort den gesten, i en sån här våldsam snöstorm sen jag var barn. Det var på något sätt angenämt.

Sen kom nästa kaka; min näsa var vid detta lag knallröd och snorig. Då kupar man händerna så att det bildas en *gång* från munnen till näsan så att andedräkten värmer näsa och ansikte. Även denna gest kände jag igen sen långt långt tillbaka. Jag blev faktiskt glad, mitt i kaoset. Så här var ju vintrarna när man var barn.

Vintrarna ja. Men det här var liksom i slutet av april. Så nu har jag prickat in klimatförändringarna. Sen gällde det att snarast söka skydd. Jag äntrade Espresso House (nej, detta är inte produktplacering, utan en slump. Eller för att de hade världens godaste socker- och choklad-chock, kladdkakan CHOKO CARAMEL. Undvik eller lägg på minnet).

När jag sitter på ett fik och inväntar färdtjänst brukar jag iaktta människor, vilket ger mig en mer välgörande meditativ upplevelse än ett intensivt samtal eller att läsa en medhavd bok, vilket brukar bli lite upphackat.

Det var många där, men en knappnål hade kunnat höras. De två bästa båsen, med utsikt mot torget var upptagna av unga tjejer. Ena båset med fyra "svenska" tjejer, det andra med muslimska, eller slöjbetäckta flickor.

Men inte tittade någon på snön eller människorna, och inte på varandra, och pratade gjorde dom inte. Alla glodde in i varsin mobil. Jag fann detta märkligt. Att böka sig ner på stan i snöstorm och betala dyrt kaffe för att titta i mobiler, varför gör de inte det hemma?

När det gällde muslimskorna – och här kanske jag skriver under min refuseringsdom – så tänkte jag lite trött och cyniskt; om föregångarna till männen i deras liv hade satt spelplanen i världen hade vi troligen varit kvar i 700-talet – då plagget säkert hade någon relevans – men mobilerna knappast uppfunnits. Det kan vara en fördom, men synen blir för mig alltmer anakronistisk där de sitter med dagens spjutspetsteknologi.

Ja. Den smygreaktionära gubben i mig blev sur. Jag blev irriterad på ungdomen "av idag". Jag kände en hopplöshet, och den vill jag ha för mig själv. Men eftersom jag inte precis är försagd, och det var dags att gå, så rullade jag fram till svenskorna och frågade helt uppriktigt:

"Hörni tjejer. Om ni går och fikar med varandra, varför sitter

ni och leker med varsin mobil i stället för att prata med varandra?".

"Vi pratar med varandra. Genom mobilerna".

Suck. Jag envisades; *"Ja men varför sitter ni då inte lika gärna hemma?"*.

"Jo, för att vi spelar ett spel".

Aha. Där fick jag. Det fanns ett skäl att samsas irl (språkpolisanmärkning; lägg märke till att det förr räckte med att "samsas" eller "umgås", utan förtydligande).

Jag gick ut, hade lite tid och tog minsann fram min egen mobil. Jag är besatt av att fånga snö med kamera. För att se hur den ser ut, när den står stilla i luften. Tänk att fånga en kristall.

Handskarna i knät igen. Men nu vann vädrets makter. Blåsten tog min ena handske och den *for* fram i en våldsam hastighet, den rullade, skuttade, ja den såg faktiskt ut att ha roligt. Men jag tyckte inte det var roligt.

Plötsligt *viner* en ung gestalt förbi mig vid sidan av min rullstol. Han springer våldsamt gågatan fram, i samma riktning som handsken. En blixtsnabb tanke far genom huvudet: Vill han hjälpa mig?

Nej, det är omöjligt. Varför skulle han göra det? Det är ju en ung kille. Bussterminalen ligger ju därborta, han är sen till en buss...

Och så ser jag hur han i en enorm hastighet sicksackar efter handsken. Men han är dess överman och får tag på den. Han lommar tillbaka med handsken till mig.

Det gick nog inte att misstolka innerligheten i mitt *"TACK!"*.

Och jag skämdes. Hur kan jag tvivla på ungdomen. Varför? JAG skulle aldrig ha rusat efter en handske för att hjälpa en handikappad, även om jag inte själv vore det. Ja åtminstone

inte när jag var ung.

Nu tryckte jag ner handskarna mellan benen, kupade händerna på det där sättet som gett mig en sån behaglig *"deja-vu"*-upplevelse. Det här var väldigt vardagliga saker. Ingen egentlig dramatik eller dålig upplevelse. Tvärtom faktiskt. Och två gånger på raken hade mina fördomar mot ungdomen kommit på skam.

Jag var lycklig. och nu väntade taxin, och jag skulle hem till värmen och hänga handskarna på ett element.

Just då – klockan kan ha varit 18-tiden – ringer Rådhusets klockor:

*"Nu grönskar det, i dalens famn, nu doftar äng och lid.
Kom med kom med på vandringsfärd, i vårens glada tid".*

Ljöd melodin. Tre dagar kvar till maj, i den våldsammaste snöstormen på låt säga tjugotvå år. Snön piskade mitt ansikte, och jag rullade förnöjd men förundrad hem.

Och hälsade Sköna Maj välkommen.

Text och foto: Pär Widmark